

Fantasías

A Galería de Arte Área Central presenta ata finais deste mes unha exposición da pintora Rosa Elvira Caaño, nada en Bueu (Pontevedra). A tradición familiar, é bisneta e filla de farmacéuticos, levouna a comezar os estudos de Farmacia. Os pinceis, en cambio, impúronse e debuxáronlle o camiño que había de seguir, por non dubidou en matricularse na Facultade de Belas Artes de San Fernando de Madrid, onde se licenciou.

Desde ese momento veu realizando un labor constante no campo da arte: unha tese de doutoramento sobre o pintor decimonónico Serafín Avendaño, numerosas conferencias e artigos sobre o intramundo da pintura (non hai que esquecer que actualmente é profesora desta materia na Facultade de Belas Artes de Pontevedra). A súa curiosidade pola historia da pintura levouna a realizar unha memoria de licenciatura de investigación sobre a representación do cabalo na pintura española antiga, amén de numerosos títulos como académica ou comisaria de exposicións internacionais.

A mostra fai unha incursión en temas xa tradicionais: alegorías, retratos de familia ou paisaxes. Quedamos coas actitudes mortas. Nelas queda patente como en ningún outro xénero o seu selo: esa busca da harmonía na cor, a súa atención das composicións, así como a sinxeleza e elegancia transmitida nos amplos espacios tranquilos, fuxindo de repleta-las o cadro inutilmente. A nosa pintora adora o bo debuxo, trátase dun debuxo de mancha delicada, sensible, fina, con liñas insinuadas e toques xustos. Xeneralmente utiliza un papel branco con corpo, barra composta negra

moi difuminada ata conseguir un acabado aveludado, resaltando algunhas zonas con mancha de pastel. As súas composicións denotan claramente un estudio profundo sobre a pintura de fins do século XVI, XVII e XIX tanto española como italiana, non en van nótase o seu paso por este país no que viviu dous anos e no que habitualmente reside dous meses ó ano desde nada menos que catorce. A pintura é para Elvira todo, nela busca ante todo a calidade, por iso realiza un profundo estudio e reflexión sobre os cadros auténticos, valiosos e eternos xurdidos do coñecemento e da total dedicación dos grandes mestres dos que aprendeu e segue aprendendo, xa que a súa lección está por enriba do tempo.

En suma, estamos ante unha maxistral lección das máis distintas técnicas empezando con cadros ó óleo sobre distintos soportes, papel preparado, soportes ideais de liño, aínda que tamén utiliza táboa preparada con cola de coello, branco de España e branco de zinc, seguindo as antigas e experimentadas receitas que permitiron 700 anos de conservación. Son esenciais no seu quefacer bos pinceis, boas cores, bos aceites e vernices, con eles consegue as súas máximas: debuxo, composición e entonación. Completa a exposición un par de técnicas mixtas nas que se mesturan: óleo, acrílico, pastel, carbón sobre papel e 5 gravados realizados en Urbino nos anos 1994 e 1995 a dúas e tres pranchas de cor nos que se mesturan tamén varias técnicas como a augaforte, augatinta, punta seca, azucre con acidificación directa e o resultado foi sinxelamente sublime.

Fátima Otero